

slag ikke tager Hensyn til de Kommuner, der frivillig have hjulpet deres Lærere, saa er dette ikke rigtigt. Vi have nemlig foreslaaet, at med Hensyn til Maximumsgrændsen skulle disse Tillæg ikke regnes med, for at Kommunerne kunne have den Fornøielse, hvis de ved Tillægene ere gaaede ud over Maximumsgrændsen, da at se, at Staten for deres Belvillies Skyld ikke afknapper Beløbene. Man har iøvrigt ved at beregne Tillægene med som det, hvoraf de faae Tillæg af Staten, ydet Kommunerne en Anerkjendelse for deres Billighed mod Lærerne, saa skal man se, at de Lærere, som fortjene denne Belvillie, faae saa meget Mere. Man kan derfor ikke sige, at, jo mindre Kommunen giver, desto niere giver Staten, det passer ikke overfor Flertallets Forslag. Derfor skal jeg ikke negte, at den høitærede Minister maa have overrakt flere ved sin bedste Udtaalelse derimod. Formentlig er det dog ikke den høitærede Ministers sidste Ord. Jeg fortænker ikke den høitærede Minister i, at han udtaler sig med saa stor Bestemtthed, som staaer til hans Naadighed, for at fremme sine Forslag. Men det forekommer mig, at Spørgsmaalet dog formentlig er af en noget anden Beskaffenhed og kræver en noget anden Overveielse fra Regjeringen, hvis Folkethinget nu ved 3die Behandling vedtager Flertallets Forslag som Del af Finantsloven. Idet jeg henviser til, hvad jeg i Anledning af Mindretallets Forslag har udtalt, nemlig at Mindretallets Forslag paa nærværende Tidspunkt ingenfomhelst Betydning vil have, hvormod Flertallets Forslag giver Lærerne en positiv, bestemt Hjælp, som kan benyttes midlertidig i det følgende Finantsaar, skal jeg med Hensyn til Stillingen iøvrigt udtale, at Flertallet anbefaler sit Forslag til Vedtagelse og intet andet Forslag end dette med Underændringsforslag, og at det vil ledsage Forslaget, hvis det bliver Del af Finantsloven, herfra med Anbefaling til Regjeringens og Landsthingets Beraaenighed, men at man da ogsaa vil lægge det paa Regjeringens og det andet Things Ansvar, hvorvidt man der vil modtage det af Folkethinget gjorte Tilbud til en midlertidig Ordning af dette Forhold eller ikke, idet man ikke kan indlade sig paa enten at gaa den af Mindretallet eller nogen Anden antydet Vej, men maa holde sig til den klare overfuelle Fremgangsmaade, her er angiven. Skulde det ikke paa sigjønnes paa rette Maade, maa Folkethinget, hvis det følger Flertallet, vide sig angerløst.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg skal ikke indlade mig paa at impegaa de enkelte Uttringer, der ere fremsjorte fra forskjellige Sider og nu navnlig nogle fra den ærede Ordfører. Jeg føler mig overbevist om, at Sagens Enkeltheder foreligge saa klart, at det ikke er fornødent fra min Side at fremsjøre nogen Bemærkning i den Henseende; men der er faldet nogle enkelte Uttringer

af almindelig Natur, som have gjort det ønskeligt for mig nu at tage Ordet, inden Debatten sluttes. Den ærede Ordfører, og jeg tror ogsaa andre ærede Medlemmer, have udtalt sig med Anerkjendelse om den Aabenhed, hvormed jeg har udtalt mig om min Tanke med Hensyn til en Forbedring af Skolelærernes Aaar. Det er mig naturligtvis meget kjært, at man har forstaaet min Tanke; men jeg vil gøre den Bemærkning, at man dog ikke har citeret mig ganske fuldstændig, og jeg ønsker derfor at supplere de fremkomne Bemærkninger med en væsentlig Betragtning. Min Betragtning er nemlig den — jeg har sagt det før, og det er altsaa kun en Gjentagelse af, hvad jeg allerede har udtalt — at, hvis jeg nu fremkom med et Forslag til en Reform i vor Almueskolevæsen, derunder indbefattet en Forbedring af Skolelærernes Lønning, saa er Intet visjere, end at der Intet vilde komme ud deraf; Intet er visjere, end at Forslaget ikke vilde blive gennemført enten af den ene eller af den anden Grund. Denne Overbevisning har ledet mig til at undersøge, om jeg ikke ved Benyttelsen af den Lovgivning, vi nu have, kunde virke Noget — og Noget af Betydning til Forbedring af Skolelærernes Lønning. Dette kan jeg, og det er dette jeg agter at gjøre. Der forestaar nu i Aar en ny Regulering af Skolelærerbøderne, hvad jeg allerede har omtalt en Gang før idag. Det vil falde meget passende i Forbindelse dermed at sætte en Undersøgelse af Skolelærernes Lønningers Størrelse og Kommunernes Evne til at forbedre Lønningerne, og dette agter jeg at gjøre. Det vil da ganske sikkert vise sig, at der findes ikke saa Kommuner, i hvilke Skolelærernes Lønninger ere meget lave, medens Kommunerne selv mangle Evne til at bringe dem op til en passende Størrelse. Saa kommer man til Skolefonden, naar man vil følge den Fremgangsmaade, der er betegnet af vor nu gjældende Lovgivning. Men netop de Skolefond, der kunne komme til at yde en Hjælp, ville maaffe mangle Evne dertil, da deres Evne jo vil være den ringeste. Det er derfor af væsentlig Betydning, at Statskassen kan yde et anseeligt Tilskud, og dette vil opnaas, naar Mindretallets Endringsforslag i Forbindelse med det Underændringsforslag, jeg har stillet, bliver vedtaget. Man har yttret Frygt for, at de høit Dyrigheder, som her komme til at dømmes, nemlig Skoleraadene, ikke ville tage sig af Sagen. Jeg er af en anden Overbevisning; jeg føler mig fuldt forfikkret om, at Skoleraadene ville føle Deltagelse for de Skolelærere, som have en utilstrækkelig Lønning; thi derom kunne vi Alle være fuldt forfikkrede, at Skoleraadene ikke staa udenfor den almindelige Anerkjendelse, der i saa Henseende findes i det danske Folk. Nu har den ærede Ordfører jo villet benegte min Ret til at undersøge Lønningerne for Skolelærerne i det Hele taget, medens han dog har villet ment, at i de